

Milica.

Spisal F. G. Hrastničan.

Milica je ležala že več dni v postelji. Milo se ji je storilo, ko je gledala skozi okno v mlado prirodo, milo se ji je storilo, ko je slišala petje veselih ptičkov in žalostno je potožila mami svojo gorje.

Tako mlada — saj je šele lani vstopila v šolo — pa bolna, tako hudo bolna . . .

Pred dobrim tednom se je še igrala tam pri potoku. Igrala se je s svojimi mladimi prijatelji in prijateljicami. Do kolena je vzdignila svoje krilce ter stopila v mrzlo vodo in zdelo se ji je tako prijetno, ko so se igrali valčki z njenimi nožicami . . . Dasi je bila vedno bolehnna, je vendar okrevala toliko, da se je lahko igrala z drugimi otroki. In to tembolj, ko je prišel na kratke počitnice njen brat Slavko. Ta je pokazal svoji sestrici in njenim prijateljicam in prijateljem, kako naj delajo papirnate čolne. Kako bi to ne ugajalo otrokom? Ves dan so bili pri vodi ter se igrali v pristanišču, ki jim ga je napravil Slavko. Nalagali so na čolniče tovore ter jih prevažali od ene postaje k drugi. Slavko je napisal imena postaj na papirčke, ki jih je nataknil na palčice.

Milica je bila najpridnejši mornar ter bila tudi odlikovana z veliko častjo — kapitana. No, to pa tudi ni majhna čast! Le pomislite! Kapitan ima pravico zaukazovati, kaznovati in hvaliti! Milica pa je bila tudi vesten mornar. Natančno je vedno gledala na to, da ne bi bil kak čolnič preobložen, vedno je hodila po lukah raznih trgovskih mest ter karala, kar je bilo karanja vredno, in hvalila, kar se ji je zdelo dobro.

V Miličinih prijateljih pa se je zbudila kmalu nevoščljivost. Kako pa tudi ne? Saj to je tudi nezaslišano, da je postala kapitan Milica in nihče izmed njih — moških. A Milica se ni mnogo zmenila za to, saj je vedela, da je zaslužila to častno mesto.

Tako-le okolo enajstih je prišla mati gledat, kaj počno mladi veseljaki tam pri potoku.

„Milica, glej, da se ne prehladiš!“ je opomnila ljubo hčerko, ko je videla, da brodi po mrzli vodi.

„Le pomisli, Milica, da nisi baš trdnega zdravja,“ jo opomni drugič.

A Milica ni pomislila, kako dobro mama ve, kaj se lahko zgodi z bolešno hčerko. Opravljala je še vedno svoj posel vestno — do mraka.

Ko se je pa solnce skrilo za goro, so spravili mladi mornarji svoje čolniče v pristanišče, ki jim ga je tudi napravil Slavko. Bila je to votlina v obrežju potoka, kamor so naravnali vodo. Tusem so spravljali sedaj vsak večer svoje ladje ter potem zaprli pristanišče z nalašč za to pripravljeno deščico.

Drugo jutro je ostala Milica v postelji. Ponoči je jela tako hudo kašljati, da je poslala mati po zdravnika, boječ se za Miličino šibko zdravje. Ta je rekel, da se je lotila Milice nevarna pljučna bolezen, in sicer zaradi prehlajenja.

In mama se je spomnila, da je hodila včeraj njena Milica ves dan bosonoga po mrzli vodi.

Ah, zakaj jo je pustila? Zakaj je ni vzela rajša s seboj na vrt, kjer bi jo bile razveseljevale cvetice? In očitala si je nesrečna mati, da je ona kriva boleznij ljubljene hčerke, da je ona kriva trpljenja nesrečne Milice . . .

Tudi Slavko je ves dan presedel ob postelji svoje sestrice. Gladil ji je vroče čelo ter jo tolažil, da bo kmalu zopet zdrava in da ji bo potem pokazal zopet nekaj novega . . .

A v srcu ga je tiščalo nekaj tako tesno. Očital si je, da je edino on kriv boleznij svoje sestre.

Črez nekaj dni so prišli mornarji in mornarice, vsi podložniki kapitana Milice ter ji govorili tolažilne besede. Pozabili so prejšnjo zavist, zakaj smilila se je vsem. Lahno se je Milica nasmehnila svojim drugom, a takoj jo je zopet posilil hud kašelj . . .

Zopet je pritekla mama ter jo malce vzdignila.

„Uboga Milica, kako moraš trpeti. Moj Bog, ti ubogi otrok! A saj ti bo kmalu odleglo . . .“ In mama je milo zajokala, zakaj spomnila se je smrti, ki bi tako lahko uničila mlado življenje . . .

In Milica je položila glavo na zglavje ter z napol odprtimi očmi gledala žalostno proti nebu. In videla je nebesa odprta, videla angela, ki je priletel dol k njeni posteljici; z roko je hotela doseči angela.

„Mamica, poglej angela, kako je lep . . .“ A mama je zopet zajokala, in zajokali so vsi, ki so bili zbrani okolo postelje . . . Slavko je zopet jel božati sestro, in mladi mornarji so jokali za svojim kapitanom . . .

Milica pa se je nasmehnila. Bila je srečna, neizmerno srečna, ko je zagledala sneznobelega angela poleg sebe

